

אין צדיק בסדום

סיפור חיי

מאת:

תמרי עובד

דצמבר 2019

היום יום שישי שעה 1700 תאריך 8/11/2019 תחילת כתיבת סיפור חיי. כל מה שאכתוב יהיה אותנטי ללא כחל וסרק. ללא ספק חלק מסיפור חיי יראה בעיני אנשים מסוימים כהזוי, או מומצא, היות ואני עצמי אינני מאמין שאכן חוויתי את מסע חיי ונשארתי שפוי ובריא לעת עתה. אני מאמין שמרבית האנשים לא היו שורדים. אני מעריך שאחוזים קטנים יתכן והיו שורדים ואת האמת לעולם לא נדע? יתכן שמספר אנשים יפגעו ממה שכתוב, ואיתם הסליחה יתכן וחלק נוסף יפגע ולא איתם הסליחה כי פשעם הוא פשע כנגדי ונגד האנושות כולה. אנשים אלו חלקם חיים וחלקם נמוגו. נולדתי בתאריך ה 1/1/1954 ביום שישי בשעה ארבע לפנות בוקר בבית יולדות בכפר סבא. את זה אני יודע מאמי שסיפרה לי לא פעם. אני רוצה להתחיל לספר את סיפור חיי עוד לפני זמן לידתי. אמי סיפרה לי לא פעם שרצתה להפיל אותי עוד לפני שנולדתי, עוד בזמן היותי עובר. היא שתתה יין ואכלה תמרים כדי להצליח להפיל אותי. שכנתה ששמה חביבה, חביבה היא אמו של ששון ומשה. שלימים היו חברים שלי אליהם נחזור בהמשך הסיפור, חביבה אמרה לאמי שזה רק מחזק את העובר. המסקנה שלי הייתה שלא הייתי תינוק רצוי ולא ילד רצוי וזה ליווה אותי כל חיי בעצב. האמת שאתה לא רצוי על ידי הוריי שהם האנשים שצריכים לדאוג לך ולרצות בך. כמו שאומרים "ילד זה אושר למשפחה" והרגשה זו שליוותה אותי לא הייתה פשוטה. שנולדתי סיפרה לי אמי שדודתי, חתן, מנוחתה עדן, הניקה אותי ואת בנה אורי שנולד כחודש ימים לפני. כנראה לפי הבנתי אמי שרתה בדיכאון שלאחר לידה, או יתכן וידעה שאני לא מאבי אלא מגבר אחר. אמי סיפרה לי, שהייתי בגיל שנתיים, נהגתי לאכול חול הרופא אמר לה שכנראה שחסר לי קלציום וויטמינים בגוף. הזיכרון הראשון שלי זה שאבי הביא לי כוס חלב כשהייתי, בגיל 4. מכון שאמי הלכה ללדת את אחותי, ירדנה. הזיכרון השני שלי באותו הגיל זה שתפסתי סברס ביד וכל היד שלי הייתה מקשה אחת כך שלא יכולתי לסגור אותה. אבי היה אדם רע מאוד בתוך המשפחה ובחוץ הוא היה אדם חביב לבריות. כמו דוקטור ג'ייקל ומיסטר הייד. אמי נהגה לספר שיום אחד בעירק ביקשה מאבי להשגיח ולתת חלב לאחי משה שהיה בן שישה חודשים ואבי שהיה קלפן כרוני רוצה ללכת לשחק קלפים ביקש מילדה מוסלמית כבת עשר בערך שתחמם את החלב לתינוק ותיתן לו לשתות לכשיתעורר. אחי התעורר והילדה הרתיחה את החלב ונתנה לו לשתות חלב רותח. אתם יכולים לתאר מה קורה לתינוק ששותה חלב רותח כל המעיים שלו הותכו. אמי חזרה הביתה וראתה את מחזה הזוועות הזה. היא מיד לקחה את התינוק לרופא יהודי. הרופא הסתכל על התינוק ונתן לאמי סטירה. הוא אמר לה "את שרפת לתינוק את המעיים". זה היה המוות הראשון שאבי היה מעורב בו שלא במתכוון. התינוק נקבר בעירק והורי עלו ארצה. אמי הייתה מאוד כעוסה ועצובה מהמקרה. לאחר מספר שנים היא הרתה ובגלל המתח הנפשי שבו שרתה נולד אחי, חיים, עצבני ואלים. אני לא קונה את זה שבגלל שהיא הייתה במתח נפשי בגלל זה אחי היה אלים. זה אופי של אדם אכזר, רע לב, אמי תמיד הייתה אומרת משפט שהחיים של אחי מאת אלוהים והפרנסה שלו על חשבון אחרים. בשפה העירקית "אלחיה מין אלה ולעומור על באת אל ג'אראן". וכך הוא היה למעשה כל חייו. אמי הייתה אוהבת להתלוצץ איתי ולהקניט אותי והייתה אומרת לי "אתה רוצה ללכת לדודה דייזי?" ואני הייתי עונה "לנסוע בטקסי" וככה היא הייתה חוזרת על כך שוב ושוב ואני הייתי עונה ב"טקסי", עד שהייתי בוכה.

כנראה את תכונת ההקנטות ירשתי מאמי. משפחתנו גרה בצריף במעברה ב"גני צבי" בהוד השרון. בהיותי בן שש בערך עברנו לגור בדירה בת שלושה חדרים בהוד השרון. שכחתי להזכיר כי משפחתנו מנתה שש נפשות הורי שני בנים ושתי בנות. אחותי הגדולה שמה היה , אמירה, זיכרונה לברכה. אחריה אחי, חיים, אחריו אני ולבסוף ירדנה אחותי. ביום הראשון עברנו לבית במרכז הוד השרון לשכונה ששמה "סולל בונה" כי חברת "סולל בונה" בנתה בניינים של שתי קומות שנקראו בתי רכבת בגלל אורכם. שיחקתי עם חבר בשם זמיר, זרקנו אחד על השני אבנים. הוא זרק עלי אבן ואני עמדתי על יד חלון ראויה של חנות בשם "מאיר צעצועים" התכופתי והאבן פגעה בוויטרינה וסדקה את הזכוכית. מאיר מיד יצא ותפס אותי כנראה שהייתי בהלם ולא הבנתי מה קורה וחשתי חסר אונים. מאיר ראה שאני לא אשם וזמיר ברח והוא עזב אותי לבדי. אני שלא ידעתי לאן ללכת מכוון שלא הכרתי את המקום כי זה היה יומי הראשון באזור. התחלתי לשוטט ברחובות עד שאחותי אמירה מצאה אותי ואמרה לי שהם מחפשים אחרי בכל העיר. זה היה היום הראשון שהתחיל ברגל שמאל כמו שאומרים. בקשר לזמיר זה סיפור ארוך ומעניין, נחזור אליו מאוחר יותר. בגיל שש נכנסתי ל"גן חנה" איני יודע כיום אם היא בין החיים או לא ? אם היא בין החיים שאלוהים יאריך את חייה באושר ואם היא לא בין החיים, תהיה נשמתה צרורה בצרור החיים. שכחתי להזכיר שבמעברה היה בית קפה שבו שיחקו קלפים וכל המובטלים היו הולכים לשם כמובן שאבי היה ביניהם. קלפן מושבע היה אבי. אני ניזכר בעוד דבר מהמעברה שיום אחד, כך הבנתי מאמי כשגדלתי, אמי נסעה באוטובוס ללוויה של אדם שאינני יודע את שמו והבנתי שהולכים לקבור אותו. אני הבטתי לעבר האוטובוס ראיתי את אמי שראשה היה מוטא לעבר החלון וחשבתי שגם אותה הולכים לקבור התחלתי לרוץ אחרי האוטובוס ולבכות. נחזור לתקופת הגן הגננת חנה התייחסה לכולם שווה בשווה והעניקה אהבה לכולם. במיוחד הרגשתי כך לגביי, שאהבת אב ואם לא היו מנת חלקי. על אכזריותו של אבי אמי סיפרה שאחי חיים היה בן שנתיים והוא היה שומע את אמי אומרת "יוסף בא" אז הוא אמר לאבי שחזר הביתה "יוסף בא , יוסף בא" בקצב ובהתלהבות. אבי נתן לו מכות מכוון שהוא קרא לו בשמו יוסף ולא אבא בא. שתבינו ילד קטן מה הוא מבין ? וגם לא יודע להבחין בין המילה אבא או יוסף. רק אבא אכזר מתנהג כך לבנו. לאחר סיום יום הלימודים בגן התחלתי ללמוד בבית הספר "ממלכתי א" בהוד השרון. כמו כל התחלה בדבר חדש הלימודים לא התקדמו כסדרם. הייתי מאוד שובב דבר זה בא לידי ביטוי, באלימות למול ילדים בבית הספר. להערכתך, זה נבע בבעיות שהיו לי בבית עם בני משפחתי אני זוכר הרבה התעללויות של אחי כלפיי שהיה מכה אותי ללא סיבה. לעיתים חשבתי שזה בא מתוך קינאה ולעיתים חשבתי שזה בא מתוך רוע לשמו. כיום שהתבגרתי אני יודע לבטח שזה בא מרוע ופיצול אישיות והוא מתאים לתואר "ד"ר ג'ייקל ומיסטר הייד". ואז גם אבי ואמי היו מכים אותי בכל פעם שבבית הספר היו מתלוננים עלי, או שהייתי מביא תעודה עם ציונים נמוכים. מיד הרגשתי מופלה לרעה במסגרת המשפחה עד יום מותם של שני הורי. לדעתי אבי ואמי סבלו מפיצול אישיות, במהלך לימודי בבית הספר בכיתות א, ב, ג סבלתי התעללות בלתי פוסקת מצד מנהל בית הספר ששמו היה דוד גינצבורג ומצד מורה בבית הספר ששמה היה "זלדה" וכן מצד הורי ואחי.